

var Skotøjsarbejdernes Gennemsnitsløn 57 Ø. pr. Time; skønt de er faglærte, laa deres Løn i Midten mellem ufaglærte og faglærte.

Det samme er Tilfældet nu, medens her i København de ufaglærte Arbejdere i Oktober Kvartal, det sidste, hvorover der foreligger Statistik, ligger paa 1 Kr. 36 Ø. og de faglærte paa 1 Kr. 77 Ø. pr. Time, har Skotøjsarbejderne 1 Kr. 57 Ø. pr. Time i Gennemsnit, altsaa atter lige midt imellem de faglærte og de ufaglærte.

Man har fra forskellig Side bebrejdet Skotøjsindustrien, at vi ved sidste Overenskomstforhandling gik med til at afslutte en ny Overenskomst med Skotøjsarbejderne uden at faa en væsentlig Nedgang i Lønnen.

Jeg vil benytte Lejligheden til at fremsætte de Synspunkter, som vi fulgte ved disse Forhandlinger.

Som anført laa vore Arbejderes Gennemsnitstimeløn under andre faglærte Arbejderes Løn her i Landet, og vi blev hurtig klare over, at vi ikke kunde faa den nedsat uden efter en langvarig Arbejdsstandsning, men da Skotøjsindustrien siden Krigen, for at nedbringe Lønnen, har deltaget i 4 Lockouter, hvoraf den sidste — i 1925 — var paa 7 Uger, som faldt i hele Perioden mellem Paaske og Pinse, som almindeligvis er vor bedste Salgsperiode, hvorved vi havde et meget stort pekuniært Tab, og da den stadig stigende Import, som har berøvet os Halvdelen af vor Omsætning, yderligere har svækket vor økonomiske Styrke, mente vi os ikke i Besiddelse af den Kraft, der er nødvendig for at føre en Lønnedsettelseskamp igennem med et for vor Industri gunstigt Resultat og begynde paa en Lockout, som man ikke selv har Overbevisningen om er gennemførlig, er halsløs Gerning, som man ikke kan gaa med til, naar man følger Ansvarret for sin Industri.

Naar man ikke kan benytte sig af Arbejdsstandsning for at gennemføre den Overenskomst, som man vil have, har vi Erfaring for, at de hurtigst gennemførte Overenskomster bliver de billigste, derfor sluttede vi Overenskomsten, da Sagen var kommet for Hovedorganisationerne, uden at afvente Forligsmandens Mellemkomst, thi dels er vi, de Gange vi har været hos Forligsmanden, blevet drevet til yderligere Indrømmelser, og dernæst vilde de Par Maaneder, der vilde hengaa, inden Forligsmanden greb ind, af udenlandske Fabrikkers Agenter blive benyttet til at foreholde Kunderne at købe udenlandske Varer, da de ellers ikke vilde faa rettidig Levering, idet de danske Fabrikker jo vilde komme ud i Arbejdsstandsning; dette havde vi sørgelig Erfaring for i 1925.

Endelig havde vi en sidste Bevæggrund til at slutte Overenskomsten hurtigt, idet Skotøjsarbejderne i Tyskland havde opsagt deres Overenskomst til Ophør ved Nytaar, med Krav om højere Arbejds løn, og da Bevægelser i Tyskland altid sætter sit Præg paa vore Forhandlinger, frygtede vi, at en eventuel Forhøjelse af Lønnen i Tyskland skulde besværliggøre vore Forhandlinger.

At denne Frygt ikke var ugrundet, blev bevist ved, at Skotøjsarbejderne i Tyskland ved Nytaar gennemførte en Lønforhøjelse, bl. a. blev Minimallønnen forhøjet med 5 Pf., fra 70 Pf. til 75 Pf. pr. Time, i vor Overenskomst var Minimallønnen forblevet uforandret 76 Ø. pr. Time.

Var vore Forhandlinger kommet efter Tysklands, vilde det neppe have været muligt at bibeholde denne Minimalløn uden Kamp.

Foruden de Underbud i Priserne, som Kronestigningen har bevirket, finder der sikkert ogsaa i stor Udstrækning Dumpingsalg Sted, det har ganske vist, trods mange Forsøg, ikke været os muligt at fremskaffe skriftlige Beviser herpaa, men den Omstændighed, at de samme Varer sælges til mange forskellige Priser, tyder herpaa.

F. Eks. leverer den czekoslovakiske Fabrik „Bata“ samme Kvalitet Damesko fra noget over 7 Kr. til henimod 10 Kr., alt efter som de bliver presset i Prisen eller efter Varepartiernes Størrelse.

Nogle af de mest betydende danske Skotøjsfabrikker forsøger og har forsøgt at imødegaa denne Konkurrence ved at anvende Materialer af tilsvarende ringe og billig Kvalitet, men her støder man paa praktiske Vanskeligheder, idet der fra Kundernes Side stilles langt større Krav om Garantipligt for Fodtøjets Holdbarhed, naar det er dansk Fabrikat, end naar det er udenlandsk.

Da man er vant til fra danske Fabrikker kun at modtage holdbare Varer, garanterer man i stor Udstrækning Forbrugerne, at dansk Fodtøj skal holde en vis Tid, og overfører denne Garantipligt paa Fabrikkerne, derimod er det samme ikke Tilfældet, naar det er udenlandsk Fodtøj, det gælder, idet Talemaaden „det er uden-